

Portré

Linda Sue Isely

Egy tiszteletbeli magyar... A Seattle környéki magyar közösség többsége ismerős Sue Isely nevével, aki a Kisbetyárok táncsoport művészeti vezetője, koreográfusa, néptánc tanára, valamint a számlálhatatlan, szebbnél szebb népi ruhák tehetséges varrónője. Továbbá, Sue volt a társalapítója a kétnyelvű Hírek tájékoztatóknak 1983-ban Horváth Boros Mártával.

Fontos szerepet játszott a WMASZ megalapításában 1984-ben. Az évek folyamán több alkalommal töltött be pozíciót a Vezetőségi Bizottságban. A magyar közösség értékeli, és sokszor természetesnek veszi szerepét.

Célom az volt, hogy megismerkedhesünk a magánszeméllyel, aki a nyilvánosság előtt ismert személy mögött van. Sue 1951-ben született az Illinois állam legtermékenyebb mezőgazdasági megyéjében, ahol nagyszülei farmerek voltak. Sue kedves emlékei közé tartozik a vasárnaponkénti, 20-30 rokonból álló családi összejövetel a nagyszülei farmján. Ez a gyermekkori élmény az alapja annak, ahogy Sue a család fontosságát a mai nap is látja.

A 25-30,000 lakosú Bloomingtonban nőtt fel, középső gyermekként. Édesanyja tanárnő volt, így a tanulmányok és iskola fontos szerepet kaptak Sue nevelésében. Sok zene, ritmus, zeneelmélet és zongoraoktatásban volt része már fiatalon. Műkorsolyázott és korcsolya műsorokban szerepelt az általános és középiskolai éve alatt. A mozgásművészet, a tánc szeretete mind a fiatalkori befolyásaira vezethető vissza.

Varrni az édesanyjától tanult meg hatodikos korában. Varrótehetsége hasznos készségnek bizonyul, mikor a szép népi öltözeteket alkotja varrógépén az egész Kisbetyárok táncsoport részére. Az utóbbi években leányainak is próbálja átadni a stafétabotot, illetve tudását.

Egyetemi tanulmányait a University of Illinois-on, Champaigne-ben végezte, foglalkozásterápia szakon. 4-5 évig dolgozott terapeutaként a Champaigne-i iskolákban mielőtt Seattle-be költözött, hogy mester diplomáján dolgozzon a University of Washingtonon. Két szakon szerzett mester diplomát, foglalkozásterápiából és gyógypedagógiából. Itt alkalma volt ismereteket szerezni tananyagok összetételéről, ami később hasznosnak bizonyult, mikor férjével, Marióval úgy döntöttek, hogy három gyermeküket magántanulókként nevelik.

Sue Illinois-ban kezdett népi táncolni. A magyar néptánc motívumait táncos barátok hozták Magyarországról, akiknek

alkalma volt Timár Sándor, a magyar táncművelés beindítójának, tanfolyamain részt venni. Seattle-ben Sue megismerkedett a szintén táncos Bob Cohennel, és együtt toborozták össze a magyar Legényes néptánc csoportot. Valaki beszervezte Mario Isely-t is, és így ismerkedett meg Sue jövőző férjével. 1982 februárjában megesküdtek, három gyermekük van.

1982 nyarán a Legényes táncosai elhatározták, hogy bemutatják tudásukat a környékbeli magyaroknak. Magyar hangzású neveket válogattak ki a telefonkönyvből, és gyűjtöttek ismerősöktől, töltött káposztát és körözöttet készítettek, „mézeskalács” szíveket dekoráltak, és megszervezték a Rainier Brewery műsort Bob Cohen volt feleségének Linda Teslik közreműködésével. „Lindában megvolt a szükséges energia és elszántság” emlékezett vissza Sue. A bemutatkozó műsornak nagy sikere volt: 1982 őszén megjelent a Hírek első száma, és 1984-ben a szövetség is hivatalosan megalakult mint 'non-profit' szervezet. Horváth Márta és az azóta elhunyt Connor Magdi is részt vett a kezdeti szervezésben.

Sue és Mario hamarosan kiváltak a Legényesből, hogy energiájukat a magyar közösség táncosainak, a gyermekekből álló Kisbetyárok és a felnőttekből álló Betyárok szentelhesék. Ahogy egyre több szülő csatlakozott a gyerekeivel, a Betyárok egybeolvadt a Kisbetyárokkal, és ma egy nagy táncos családot képviselnek.

Sue munkája a Kisbetyárokkal nagyon komoly elfoglaltságot jelent. Ahogy saját gyermekeik növekedtek, a Kisbetyárok családi tevékenységgé vált. Mario segít a férfiak és fiúk tanításában és koreográfiá-

jával, Lizzy és Katherine asszisztál a gyerekek és nők táncainál. Az egész család a szombat délelőttöket a néptánc próbákra áldozza. (kivéve a fiúk, aki másik államban jár egyetemre). A több mint 50 tagú Kisbetyárok Seattle-ben próbál minden héten 3 termet bérelve. Sue mint egy szimfonikus zenekar karmestere irányítja a próbákat teremről-teremre járva, jegyzetfüzettel a kezében és egy új hangerősítővel, hogy a saját hangját kímélhesse. Rendez, tanít, bíztat kicsi és nagy, kezdő vagy gyakorlott táncosokat.

Hálás a családtagjain kívüli segítőknek, Karl Pelkának, aki a helyettes igazgatója, Gyulai Katinak és a fiatal Ringbloom Monikának. Stanfield Zsuzsa az adminisztrációs munkával segít. Sue nélkül azonban mindez nem történne meg.

Jelenleg Sue a táncsoport 25 éves évfordulójának megünneplésére készül egy gálakoncert keretében, és arra kéri a magyar közösséget, hogy „vásároljanak jegyeket és hozzák el a barátaikat is”. „Az előadóművészek közt lesznek nagyon értékesek is” mondta Sue izgalommal. „Ez a műsor egy ízelítőt fog adni a magyar kultúra hagyományából” tette hozzá.

A Sue-ről kialakított kép nem lehet teljes anélkül, hogy a hitét és a templomukhoz való hűséget meg ne említenénk. Sue és Mario önkéntes munkájával aktívan segíti a kis templomi közösségük plébánosát. Sue a templom orgonistája és programszervező, Mario a közösség elnöke és mindketten tanítanak Biblia-csoportokat. Biztosítani akarják gyermekeik vallásos nevelését, és „egy kis templomban a rátermett emberek tehetségét fel kell használni”, mondta Sue.

Sue a filozófiáját végül így foglalta össze: „a Jó Isten sok jóval áldott meg, és mi haszon lenne belőle, ha nem adnám azt vissza valamilyen módon” és ennek a haszonélvezője a családja, a hitközösségük és a kiterjedt „magyar család”, a magyar közösség. Ehhez már csak azt fűzhetjük hozzá, hogy „Isten tartsa meg szokásodat, Sue” még sok, hosszú éven át.